

— tror jeg, der staar —, et Fagforeningskontingent paa 2 Kr. 65 Ø. om Ugen, Kontingent til Sygekasse og Forsikring paa 2 Kr. 50 Ø., hertil kommer til de lockoutede 12 Kr. om Ugen. Det andet Regnskab lyder saaledes: 65 Kr. om Ugen, Sygekasse og Livsforsikring 5 Kr. 35 Ø., Fagforeningskontingent 2 Kr. 65 Ø., Ekstrakontingent 12 Kr. Hvis man nu sammenstiller Ydelsen til Fagforeningen: 2 Kr. 65 Ø. om Ugen med Ydelsen til Arbejdsløsheds-kasserne, der, saa vidt det er mig opgivet, er 80 Ø. om Ugen, vil man se, at den første Ydelse er 3 Gange saa stor som den anden. Nu ved jeg ikke, om de 80 Ø. er indbefattet i de 2 Kr. 65 Ø. Hvis de er indbefattet deri, er Ydelsen til Fagforeningen kun godt det dobbelte af Ydelsen til Arbejdsløsheds-kasserne. Man vil derefter se, at Arbejderne i det samme Tidsrum, altsaa siden 1920, har svaret til deres Fagforeninger ca. 200 Mill. Kr. Og hvis Kontingentet til Arbejdsløsheds-kasserne ikke er indbefattet i Fagforeningskontingentet, vil det sidste Tal komme op til ca. 300 Mill. Kr. Jeg nævner disse Tal blot for at vise, hvilken Bæreevne man fra Fagforeningsledernes Side tiltror disse Folks Budgetter.

Jeg skal dernæst sige, at paa eet Punkt var jeg enig med det ærede Medlem, paa et eneste Punkt, nemlig dette, at Beskæftigelses-spørgsmaalet i vort Samfund er et Spørgsmaal, som man ikke kommer udenom, og som trænger sig paa, efter mit Skøn med stedse større Styrke. Dermed skal jeg forlade det ærede Medlem Hr. Staunings Udtalelser, som synes mig kun i forholdsvis ringe Grad at berøre den foreliggende Situation.

Vi staar nu overfor de første Blomster af Ministeriet Madsen-Mygdals Arbejde paa at føre ud i Livet det Slagord, som blev skabt af Ministeriets Chef, Venstres midt i Raadløsheden opdukkende frelsende Engel og haandfaste Høvding. Hvad betyder nu disse Blomster? Hvilken Udsigt har de til at blive til Frugter? Hvis de ikke bliver det, hvad vil der da ske? Og hvis de bliver det, hvorledes vil da disse Frugter komme dem, der skal nyde dem? Er disse Frugter alt, hvad dette Ministerium kan ventes at ville bringe, og er det i saa Fald nok? Saa-dan omtrent tror jeg, man kan formulere de Spørgsmaal, der paatrænger sig i dette Øjeblik.

Naar jeg nu tager det første Spørgsmaal: Hvad betyder disse Blomster, disse Lovforslag? — ja, saa er de efter min Mening Venstres Erkendelse af, at det offentliges Udgifter her i Landet, og ganske særlig

Udgifterne til den sociale Forsorg, er kommet for højt op. Man siger vel og fremhæver, saa vidt jeg kan se med Rette, at det, der er foreslaaet, er en Nedsættelse i Forhold til Kronens forøgede Værdi, og endda ikke fuldt ud, maaske. Men det kan jo ikke nytte at ville skjule, at det med mange af disse Udgifter i sin Tid, da de blev fastslaaet, var Meningen, at de skulde blive staaende uanset en senere Kronestigning. Det er for en enkelt af Udgifternes Vedkommende udtrykkelig sagt af alle Rigsdagens Partier, og for andres Vedkommende fremgaar det efter mit Skøn deraf, at man har givet Dyrtidstillæg, hvori der dog naturligt ligger en Tilkendegivelse af, at det andet er et fast Beløb, som skal blive staaende. Jeg tror, at man staar sig ved at sige det helt rigtige og kun at søge gennemført, hvad der efter en aaben Fremlæggelse af alle Forhold kan bestaa for en rolig, saglig Prøvelse, hvad der med andre Ord maa erkendes at være finansielt og samfundsmæssigt nødvendigt.

Ud fra min Opfattelse betyder disse Forslag altsaa Venstres Erkendelse af, at Samfundets Udgifter er kommet for højt op, ogsaa bortset fra Kronestigningen. Kronestigningen har understreget, om man vil forstærket, Forholdet, men har ikke fremkaldt det. Naar jeg hertil knytter Statsministerens Bebudelse af saadanne Ændringer i den bestaaende Skattelovgivning, at Opsparingen forøges, og at det Kapitalforbrug, som har fundet Sted i de senere Aar her i Landet, og som Staten har sin store Del af Ansvaret for, bringes til Ophør, kommer jeg til dette, at ligesom Nedskaeringspolitikken er en Dom over de saakaldte demokratiske Partiers sociale Politik, saaledes er Bebudelsen af Skattereforen en Dom, endda en ret knusende Dom, over Demokratiets Skattepolitik, saaledes som den indledes straks efter Systemskiftet, som den senere udvikledes, og som den endte karikaturmæssigt i Socialdemokratiets for al økonomisk Forstaaelse fuldkommen blottede Formuekonfiskationsforslag. Det er en haard Dom, men ingen uberettiget Dom. Disse Forslag betyder da i første Række dette, at en betydelig Del af det danske Demokrati er paa Omvendelsens Vej, bort fra den demokratiske Sparsommelighed, som bebudedes i 1901, og som har været praktiseret siden, ind paa en Sparsommelighed uden Tillægsord. Jeg antager, at alle Skatteydere uden større Sorg vil sige Farvel til Ordet demokratisk, der har virket som en *contradictio in adjecto*, en Modsigelse i det tilføjede.

Man kunde dernæst spørge: Betyder disse Forslag Opfyldelse af Venstres Løfte